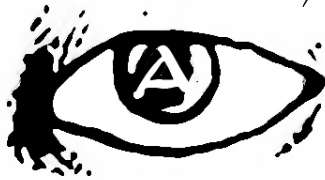
8è recull de contes

antiautoritaris

Correccions a càrrec de la secció correctora de Negres Tempestes.

Disseny de portada i contraportada
+ maquetació:

Producció Editorial:
Negres Tempestes
www.negrestempestes.org

índex de contes

Aquàrium

(Història-paròdia-ecològica)

Ningú va saber mai com va passar, però Norbert Pàmies, de 24 anys, pescador, nascut al Districte de Salònica 214, va desaparèixer misteriosament una freda nit d'hivern. Tenia els ulls d'un blau clar, com l'atzur del mar recòndit, era ferreny de complexió i els seus vicis coneguts eren l'aiguardent i les dones de la vida.

De petits que es coneixien i va ser aquesta sincera amistat que l'un sentia per l'altre el que va motivar la infructuosa recerca en què va caure el desesperat Josafat Guasinton, que el va fer desembocar, alhora, en un dramàtic final que ara vull fer de domini públic, desvetllant tota la trama d'aquesta cruel història.

Tot va començar una tarda d'hivern, com ja he dit abans. Norbert Pàmies es dirigia al bar de la Jennifer Gomis, com feia normalment. Segons els testimonis que el varen veure per darrera vegada, es va esvair inexplicablement uns carrers abans d'entrar al local.

Anem més endavant en el temps, però. Pep Araucell havia begut una mica més del compte, eren les tres de la matinada i sonava una música baixa que penetrava en l'inconscient del jove pescador. Aparcat a la barra del puticlub local va optar per gastar-se els diners que li quedaven. Amb unes mans endurides per la pesca alienígena va engrapar la Mariszka i pujaren tots dos a "la cambra nupcial", com anomenaven els mariners a l'habitacle on desfermaven previ pagament els seus impulsos sexuals. Gairebé tots els que desembarcaven a la zona havien passat per aquell catre oliós i putrefacte, amb reminiscències sifilítiques. Araucell va practicar-hi un cop més el sexe lliurement i sense ta-

bús amb Mariszka, fins que el rellotge-cronòmetre va marcar el temps establert i s'acabaren els drets carnals adquirits a les tarifes habituals.

La bagassa va ajudar-lo a baixar les escales embriac i el va dipositar en mans dels dos cambrers, els quals van empentar-lo al carrer. Araucell es va despertar enmig de la fresca nit marinera a les cinc de la matinada, quan aquella magnetitzadora i espectacular imatge se li va aparèixer al davant. Una bellesa salvatge, bruna i misteriosa, virginal i alhora encisadora, el desafiava, fitant-lo d'una cantonada estant. Ell no s'ho va pensar i la va seguir a les palpentes. I aquesta va ser la darrera vegada que el varen veure.

. . .

- No, això no pot ser! - va exclamar Josafat Guasinton en saber de la desaparició del seu amic. Què havia passat amb el malaurat Norbert?

Es va acabar el plat combinat que li havia preparat la Jennifer i bevent un vas molt gran de cervesa turca abandonà el local. Eren tot just les dues de la matinada quan travessava el barri portuari. Les parets eren fosques i negres de la brutícia ancestral a què havien estat sotmeses. Sutge, sang, vòmits de moltes generacions de pescadors de Sardinantus Pescaribus, els preuats ous de la Sardina Salvatge. A conseqüència d'unes proves nuclears al fons marí, una mutació de la sardina comuna va créixer fins a quinze metres de llargada i va poblar les aigües dels oceans. El pitjor, però, va venir després, quan es va descobrir que els ous que feia la femella de la Sardina Salvatge podien ser emprats, per mitjà d'un complicat procés químic, com a combustible reciclat per als vehicles espacials.

Es va crear un nou sector industrial al voltant del Sardinantus. I una nova casta va entrar en la vida comercial d'Egeòsquia, la ciutat del planeta Eg, on confluïen tots els pescadors de la Sardina Salvatge. I d'allí es va establir tot un entramat comercial amb centenars de colònies dividides en districtes. Pescar-la, però, era una tasca molt difícil i només un grup d'escollits, això sí, de la classe social més baixa, podia dedicar-se a aquesta feina. Calia una manca molt gran d'escrúpols per assassinar sense pietat els espècimens, ja que s'utilitzaven uns fiblons esmolats amb càrregues termonuclears.

Josafat Guasinton havia estudiat filologia danesa a la Universitat de Coslanòvia, però el fet de no trobar cap treball més adequat el va con-

duir a realitzar aquella execrable labor.

No era feliç fent-la, però es conformava pensant que era pitjor treballar a les mines de Clunislavàquia.

. . .

La va veure de sobte: anava vestida amb unes faldilles vermelles i una camisa groga i portava un fulard lila al coll. Van ser, però, els seus ulls d'atzabeja els que l'empenyeren a seguir-la. Ella es va posar a córrer i ell al seu darrera, en un desesperat intent d'aconseguir-la.

Un gat negre, en una cantonada, va ser un dels dos testimonis de la nova desaparició. En aquest cas la de Josafat Guasinton. L'altre, en Joan Josep Moscòvitx, era un nen de 12 anys molt entremaliat. Aquell mateix matí havia canviat les sals de la banyera per lleixiu plutònica. El resultat de l'experiment va ser la total desaparició per desintegrament de la innocent Laura Caudiras, la noia que li feia de cangur.

La seva mare va castigar-lo amb una condemna de catorze mesos de cara a la paret en les seves hores de lleure. Però com que el xicot era molt espavilat es va posar a la finestra i des d'allà va poder veure una exòtica damisel·la amb un fastigós sardinaire. I així ho va manifestar a la Guàrdia Civil Planetària, en ser preguntat posteriorment. Acte seguit, però, li van caure quinze anys de treballs forçats per l'assassinat de la seva cangur. Ja ho deia la seva àvia que "aquest noi xerra massa!".

. . .

El capità Ivan Culacàuovitx va ser l'encarregat d'esbrinar les desaparicions de pescadors. Tenia una carrera molt brillant i en deu anys de servei a la Guàrdia Civil Planetària havia aconseguit engarjolar més de cent i escaig criminals arreu de tots els planetes coneguts. Havia estat condecorat pel Rei-emperador-de-tot-el-món-galàctic-colonitzat, Josephus Mamercusianus XXIX, amb la creu megaplanetària al mèrit civil.

Però el que mai li varen perdonar va ser la relació sentimental que mantenia amb un ciberosset 4G de peluix que es deia Abelard 3260 QR i per això, com a càstig, l'havien deixat oblidat en aquell racó de mala mort de la galàxia. Aquella nit es disfressaria i cercaria l'assassina de pescadors i així aconseguiria que el tornessin al lloc que li corresponia

per la seva vàlua.

. . .

- Més, més!! Aaah!! Aaah!!- gemegava ella immergida en un oceà d'èxtasi fictici. L'excapità de vaixell Jarlou McFerguson cavalcava els quatre pellingos del cos de la meuca. Conclòs l'acte, i sense més miraments, va agafar l'ampolla de licor mig buida i s'acomiadà amb un lacònic "Demà a les set!", baixant per l'estreta escala del bordell. Feia vint anys que era l'amo d'aquell prostíbul.

En arribar al portal va acabar-se la beguda, llançant l'envàs en plena via pública. El soroll del vidre esclafant-se amb el paviment contrastà amb el silenci de la nit.

Davant seu la va veure, sensual, insinuant-se, escultural dama de marbre.

- Vols guerra, sirena?- va preguntar el capità amb una veu gutural. I ningú més el va tornar a veure. El misteri continuava.

. . .

- Tot això és molt rar- va assegurar taxatiu el capità Culacàuovitx.

El sergent Galindo-Pérez, sorprès per l'excessiu volum de la veu del seu superior, es va despertar sobtadament, alçant el cap de damunt de l'e-book amb imatges pornogràfiques que estava visualitzant.

El capità li explicà el seu pla i el sergent va escoltar-lo, concentrant-se en l'estratègia. Sortirien a mitjanit i el suboficial aniria disfressat de mariner sardinaire, fent d'esquer. Es comunicarien per mitjà d'aparells electrònics molt sofisticats, de la mida d'una llentia marciana.

- Avui la caçarem!- va assegurar taxatiu l'oficial, amenaçant el seu ajudant amb contundents represàlies si l'erraven.

. . .

I la freda nit va arribar.

- Alguna novetat, sergent?- va demanar Culacàuovitx quan ja portaven unes hores de tensa espera.

- Res de nou, capità, estic sortint en aquests moments de la cofurna- i mentre li responia amb el nanotelèfon instal·lat criocibernèticament

a l’orella, s'ajustava els pantalons, testimoniatge del seu pas pel local de comerç sexual.

Aproximadament cada vint minuts feien una connexió, però no va ser fins a quarts de dues de la matinada que va entrar en contacte amb la presumpta assassina.

- Em sembla que la ja tinc- va emetre de sobte el sergent. -Va vestida de negra i porta un collaret... amb dents de tauró de Tusitània, senyor.-

. . .

- Capità, capità... contesti. Acaba d'entrar a l'Aquàrium I, la segueixo. Com m'ha fet córrer la molt puta–va tornar a comunicar cinc minuts més tard, panteixant, el sergent.

I aquesta va ser la darrera connexió que va poder fer. Després de la seva desaparició i ser donat per mort va ser ascendit a oficial a títol pòstum. Al seu taüt no hi havia cadàver, ni n'hi hauria.

En un racó, al costat de la vídua, el capità Culacàuovitx plorava en solitari el final del seu subaltern i es jurava a si mateix que aquella nit capturaria la seva executora.

. . .

Culacàuovitx va sortir de casa seva a mitjanit. Anava vestit de mariner i preparat per a tot. Portava al damunt un arsenal capaç d'acabar amb qui fos necessari, per concloure d'una vegada per totes amb aquella situació.

Eren les tres de la matinada quan l’assassina es va deixar veure. Anava vestida amb un sinuós vestit de seda estampat de floretes i duia penjat el collaret amb dents de tauró, com li havia explicat el sergent. Va començar la cursa frenètica. Després de travessar uns carrerons, ella tornà a entrar a l'Aquàrium municipal. El guàrdia civil planetari la va estar buscant ben bé deu minuts fins que la va trobar arraconada davant d'una gran piscina.

El capità va etzibar-li el típic: "Queda detinguda", mentre tots dos panteixaven esgotats per la cursa. Però el collaret de taurons donava a la noia una força especial, gairebé mística. Quan Culacàuovitx es disposava a posar-li les manilles, ella el va empènyer i tots dos van caure a l'aigua de la gran peixera que tenien al costat, plena de bèsties marines.

Va lluitar amb ella uns breus moments, sentint el seu alè embafador a la cara i una estranya pudor de peix de la qual fins aleshores no s'havia adonat.

En uns segons d'inconsciència que li semblaren hores, el capità va poder escoltar unes paraules al seu cap, encara que els llavis de la noia no es movien;.

- Permeti'm que em presenti. Sóc un creuament del Calamarus Vulcanicus, d'un Tauro d'Eg i les restes dels productes químics que llancen cada dia al mar els pescadors de Sardina Salvatge. Mentre deia això començaven a sortir-li grans tentacles i les dents i els ulls li creixien, convertint-se en un monstre terrorífic i voluminós que ocupava la piscina i deixava el guàrdia civil planetari com un petit màdelman.

Culacàuovitx, abans de ser devorat, va sentir paraules confuses i va veure imatges de pescadors destrossant l'oceà i milions d'ous al fons del mar d'on naixien bèsties com la que se l'estava cruspint. Just en el moment que va poder provar una queixalada de les dents de l'espècimen i notar a frec seu les dels taurons del seu penjoll, tot es va acabar. La justícia del planeta venia a través d'una nova espècie, una dona, que alhora venjava les prostitutes maltractades pels mariners que s'havia empassat.

Els funerals del capità van ser molt emotius. Van venir, fins i tot, autoritats de la capital i es va llançar una corona al mar. El van ascendir a Comandant i la seva dona va cobrar una bona pensió.
Durant anys van continuar les desaparicions i assassinats. Un altre dia us explico com ho vaig descobrir.

Albert Calls i Xart

El dia que vaig deixar de ser

No sé en quin moment es va produir, si va ser una desaparició sobtada o pel contrari va ser un degoteig lent però constant del meu ego per un desguàs. Ni tan sols sé si mai he arribat a ser gaire, o si és que el jo se'm va trencar, una nit a tocar d'un mar sense blau. Però un dia vaig deixar de ser.

No, no vaig morir, al contrari, les meves forces es van multiplicar, així com les ganes de viure, de riure, de lluitar...

Tant me fa si va ser una revolució química encapçalada per una avantguarda d'oxitocines o l'eufòria d'una nit de taverna, fent interminables brindis.

Em vaig desfer en les lluites pel barri del meu pare i la força per tirar endavant la família de la meva mare, en el suport dels meus germans i els somriures dels meus nebots.

Em vaig desfer en el meu esplai, lligant la meva vida amb la dels meus companys per educar, per imaginar, per plantar-nos, per omplir els grisos de confetis.

Em vaig desfer en els meus amics, omplint la realitat de follets, de música, de rauxa i de bogeria.

Em vaig desfer fins i tot en les veus del passat per escoltar a tots aquells que el poder va callar.

I em desfaig a unes mans que dibuixen plànols al carrer per tornar les places a tothom.

El dia que vaig deixar de ser el meu jo es va fondre en un nosaltres molt gran, en una veu feta de mil veus, en un puny fet de mil punys i en una ment feta de mil ments capaces de canviar la realitat quotidiana.

Agus Giralt

El problema dels pobres

Reunit el govern ha decidit implementar les 10 mesures necessàries per acabar, per fi, i d'una vegada per totes amb el problema dels pobres.

1) S'ordena que tots els bancs situïn els caixers al carrer per tal que ningú s'hi pugui quedar a dormir per la nit.

2) S'ordena l'eliminació de tots els bancs als carrers per evitar que s'hi instal·lin pobres. Només queden exclosos els bancs modernistes de Pere Falqués al Passeig de Gracia i el banc de Josep Maria Jujol al Parc Güell.

3) Es prohibeix situar caixes de cartró buides al carrer per evitar que se'n faci un ús inadequat.

4) S'ordena la retirada de les fonts públiques per tal que l'aigua no pugui ser utilitzada per les persones que en tenen necessitat.

5) S'ordena al servei de neteja de la ciutat actuar de nit, mullant els carrers i tots els seus racons per tal que no hi hagi espais secs.

6) Queda abolit també el dia dels trastos. A partir d'aquest moment els ciutadans estaran obligats a portar totes les andròmines per llençar a la deixalleria. Especialment en el cas dels elements metàl·lics.

7) S'ordena a les botigues d'alimentació incloure forns crematoris dins els propis comerços on s'eliminaran els productes caducats, de forma que no es llenci menjar als carrers.

8) Es prohibeix circular pels carrers amb carros de la compra i carros de supermercat fora dels horaris comercials.

9) Es crearan controls de pas per als ciutadans al voltant de la Ciutat Vella, el Passeig de Gràcia, la Sagrada Família i el Park Güell. Els empadronats a Barcelona hauran d'acreditar un mínim d'ingressos per poder accedir.

10) Es prohibeix utilitzar el terme "pobre" i tots els seus derivats.

D'aquesta manera el govern va decidir que acabaria amb el problema dels pobres, que no de "la pobresa".

Agus Giralt

L’habitant

El boig, dirien algunes.
L'habitant de tot arreu, dirien altres.
El nostre habitant, algú diria .
No ens mira, no mira , no fixa la seva mirada en res .
Ignora.
Ens ignora a les carn i ossos que sentim els seus crits, els seus laments, els seu riu desbordat d'expressió .
Ens ignora. Ignora a les que, inevitablement, veiem els seus gestos, els seus braços, espatlles i cos acompanyant un discurs de crit desesperat. Parla. Parla alt. Parla amb algú. No amb nosaltres. No fixa la seua mirada en res. Ens ignora. A les persones. Ja fa temps-qui sap quan-que ens va descartar com a interlocutores. No li vam negar nosaltres l’existència ignorant-lo, fonent-lo, negant-li la mirada. Ens va fondre ell. Ens va negar ell. Ens va descartar com a interlocutores. Va decidir que no hi érem. Que no l’envoltàvem. Que ja no érem seu marc de referència. No érem el seu mirall.
I ho va aconseguir
El mirem de lluny. Distància prudencial. Li mirem l'esquena. Ell mira al sol amagant-se darrera les aigües del Guadalquivir. Nosaltres mirem la seua esquena. Millor no creuar la mirada amb ell. Espanta. Fa por. Se'n va anar. Va decidir marxar. Deixar-nos. Descartar-nos.
Ell , des de les vistes privilegiades sobre el Guadalquivir, li parla a la gran estrella, al cel , al vent, a l'aigua i a la lluna. Amb ells s'expressa lliurement. No judici. No esforç. No matisos. No incomprensió. No cerca d'acceptació. El seu discurs arriba i es fon. Amb l'aire, el cel, el sol i l'aigua. El seu discurs arriba. Es rep. S'abraça. Flueix amb tots ells. Els prefereix a ells que a nosaltres. Així ho ha decidit.
Se'n va anar

Va decidir anar-se'n. Ignorar-nos. I ho va aconseguir. Va aconseguir que nosaltres també l'ignoréssim. Per por. Per veure-ho massa. Per veure en ell un trosset de cadascuna de nosaltres. Per veure-hi aquesta part que es resisteix a acceptar, a encaixar, a complir, a acceptar - la merda, el bloqueig, la misèria l'odi, la violència, el dolor, el sofriment, la guerra, l'abús, la fam, el dolor, la infelicitat, el dolor, el sofriment, la no expressió - .

Va aconseguir que l'ignoréssim. Per veure, reconèixer en ell, aquest impuls, aquesta pulsió que vol fugir, que prefereix al sol, a l'aigua, a la lluna i als estels com miralls. Com interlocutors. Per veure, reconèixer en ell, aquest trosset de nosaltres que vol cridar que vol plorar, que vol expressar, sense constriccions ni limitacions.

Per veure en ell, aquesta boleta emmordassada que totes portem dins i que crida llibertat.

Avui dorm

Descansa sobre la gran escalinata que porta al riu. Descansa sobre l'escalinata que baixa des de la plataforma de vistes privilegiades on cada vespre bufa les seves paraules a l'univers. Avui dorm al bell mig de l'ampla i gran escalinata per la qual tantes carn i ossos baixem a la vora del riu a respirar i digerir els tantes incongruències del nostre dia.

El seu cos descansa perpendicular als esglaons. Reposa acariciat pels últims raigs de sol. Sota la cura de la lluna i els estels, descansa. Silenciós, lleuger, descansa sobre els angles de ciment dur que sustenten un cos que encara, inevitablement, el connecta amb nosaltres. Arraulit. Lleuger. Aquí. Enmig de la gran escalinata.

Allí està.
Entre les carn i ossos.
Ben visible.
Enmig de la gran escalinata.
Allà està per què no ho oblidem, molt al nostre pesar.
Perquè inevitablement, ensopeguem amb ell,
el vegem,
l'olorem,
l'escoltem,
i no oblidem mai,
molt al nostre pesar,
la boleta de bogeria emmordassada,
que omplint els nostres cossos,
es resisteix a claudicar.

Marta Farré Ribes

US EXPLICARÉ LA MEVA HISTÒRIA, DE COM VAIG PASSAR DE VIURE EN UN MÓN VIRTUAL EN QUÈ L'ORDINADOR ERA UNA PROLONGACIÓ DEL MEU COS I INTERNET LA PROLONGACIÓ DE LA MEVA MENT,

A VIURE A PLENA NATURA SENSE ORDINADOR NI INTERNET NI ELECTRICITAT.

ÉS LA HISTÒRIA DE COM VAIG CANVIAR

XIPS X NAPS

COMENÇARÉ PER ALLÀ ON COMENÇA LA MEVA MEMÒRIA. LA MEVA INFÀNCIA FOU MOLT SOLITÀRIA, VIVIA EN UN POBLE DE MASIES ESGARRIADES. DE LA MEVA QUINTA SOLS ÉREM 5 I LA RESTA VIVIA LLUNY DE CASA MEVA, AMB ELS QUALS TAMPOC HI TENIA GAIRE AFINITAT.

AQUÍ VISC JO

EI, HAURIA DE FER ELS DEURES PER DEMÀ!

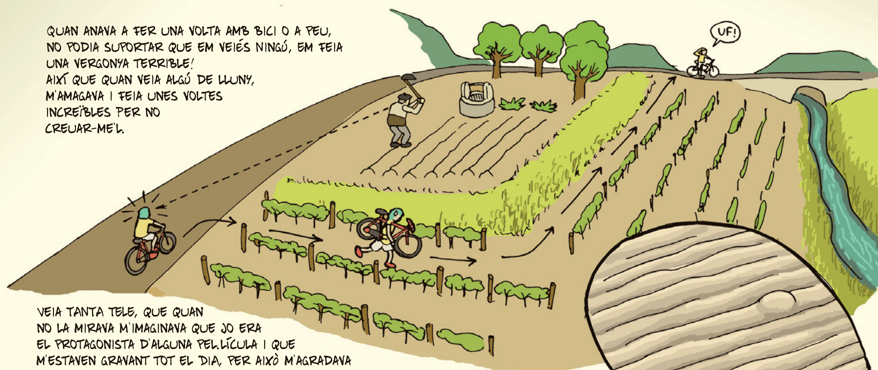
QUÈ TAL SI MIREM LA TELE?

LA SOLITUD EM VA PERMETRE DESENVOLUPAR UN MÓN INTERIOR MOLT GRAN I PARTICULAR, A VOLTES MASSA GRAN I PARTICULAR. A MANCA D'INTERLOCUTORS, CONVERSAVA AMB MI MATEIX.

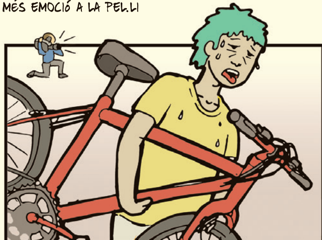
TENIA UNA BONA COL.LECCIÓ DE TOCS (TRASTORNS OBSESSIUS COMPULSIUS), COM PER EXEMPLE PUJAR I BAIXAR AMB BICICLETA AL BARRI DEL COSTAT 3 COPS SEGUITS.

1

QUAN ANAVA A FER UNA VOLTA AMB BICI O A PEU, NO PODIA SUPORTAR QUE EM VEIÉS NINGÚ, EM FEIA UNA VERGONYA TERRIBLE! AIXÍ QUE QUAN VEIA ALGÚ DE LLUNY, M'AMAGAVA I FEIA UNES VOLTES INCREÏBLES PER NO CREUAR-ME'L.

VEIA TANTA TELE, QUE QUAN NO LA MIRAVA M'IMAGINAVA QUE JO ERA EL PROTAGONISTA D'ALGUNA PEL·LÍCULA I QUE M'ESTAVEN GRAVANT TOT EL DIA, PER AIXÒ M'AGRADAVA SOBREACTUAR, PER DONAR-LI MÉS EMOCIÓ A LA PEL·LI

TAMBÉ VAIG TENIR UNA OBSESSIÓ AMB ELS MEUS GENOLLS: VISTOS DE PROP, EM SEMBLAVA QUE HI TENIA MOLTES ARRUGUES, COM SI FOSSIN ELS GENOLLS D'UN AVI I PER AIXÒ EM FEIA VERGONYA ENSENYAR-LOS I EM VAIG PASSAR VARIS ESTIUS ENCAPARRAT A ANAR AMB PANTALONS LLARGS, FINS QUE UN DIA PER CASUALITAT EM VAIG VEURE ELS GENOLLS EN UN MIRALL, I EM VAIG ADONAR QUE EREN PERFECTAMENT NORMALS!

MÉS TARD, A L'INSTITUT, EM VA TOCAR ANAR A LA CLASSE DELS KILLUS

M'AGAFAVEN L'AGENDA I ME LA TORNAVEN DECORADA.

EN CONTRAPOSICIÓ HI HAVIA LA CLASSE DELS PUNKIS. PERÒ ELS TENIA TANT IDEALITZATS, QUE ERA INCAPAÇ D'ACOSTAR-M'HI I INTERACTUAR AMB ELLS, EM POSAVA MASSA NERVIÓS.

QUALSEVOL INTERACCIÓ SOCIAL EM GENERAVA ESTRÈS. M'OBSESSIONAVA INTENTAR QUEDAR BÉ AMB TOTHOM I APARENTAR SER NORMAL.
LA MEVA APARENÇA EM PREOCUPAVA MOLT, I LA PROLIFERACIÓ DE GRANS A LA CARA NO AJUDAVEN GAIRE.

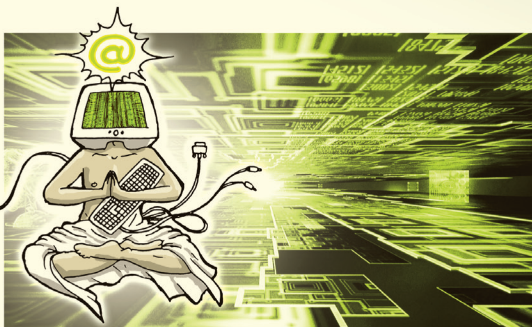

TAMBÉ M'OBSESIONAVA EL QUÈ PODIEN PENSAR DE MI, I RECREAVA CADA CONVERSA QUE TENIA, PARAULA PER PARAULA, PER ACABAR EMPENEDINT-ME D'ALGUNA COSA QUE JO HAVIA DIT.

2

ESTAN TAN RALLAT I AMB TANTES INSEGURETATS, ERA MOLT RAR EL MOMENT EN EL QUE EM PODIA RELAXAR I DEIXAR-ME FLUIR. L'ÚNIC ESPAI ON PODIA INTERACTUAR AMB ALTRA GENT DE FORMA RELAXADA I FLUIDA ERA A TRAVÉS D'INTERNET.
ELS XATS M'OFERIEN PAU INTERIOR. AIXÍ ÉS COM VAIG TROBAR EL MEU REFUGI EN EL MÓN VIRTUAL.
SATISFEIA TOTES LES MEVES NECESSITATS SOCIALS A TRAVÉS D'INTERNET I CADA COP EM COSTAVA MÉS SOCIALITZAR-ME VERBALMENT EN EL MÓN REAL.

QUAN EM VENIA A VEURE ALGÚ, ENLLOC DE POSAR-ME A PARLAR AMB ELL, CARA A CARA, EL FEIA SEURE AL MEU COSTAT DAVANT L'ORDINADOR, JA QUE TOTA LA MEVA VIDA ERA DINS L'ORDINADOR

JO LLAVORS ERA FELIÇ AIXÍ. SI, TOT ERA PERFECTE... M'HAGUÉS POGUT PASSAR LA RESTA DE LA VIDA DAVANT D'UNA PANTALLA, GUANYANT-ME LA VIDA DISSENYANT WEBS PERÒ EM VA AGAFAR UN RAMPELL I VAIG DESAR L'ORDINADOR EN UNA CAIXA

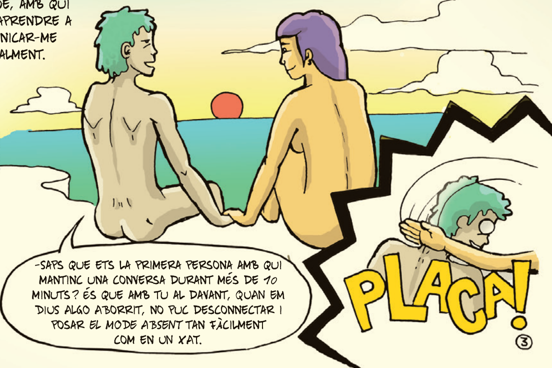

HI VAIG ANAR CARREGADÍSSIM D'ESTRIS I ANDRÒMINES QUE EM DONAVEN SEGURETAT DAVANT DE LA NATURA FORA DE LA CIVILITZACIÓ A LA QUAL M'ENFRONTAVA PER PRIMER COP.
PERÒ RÀPIDAMENT EM VAIG ADONAR QUE NO NECESSITAVA PRÀCTICAMENT RES DEL QUE HAVIA PORTAT. VAIG AMAGAR LES MEVES PERTINENCES RERE UN ARBUST I EM VAIG QUEDAR SOLS AMB UNA TOVALLOLA, UN SAC DE DORMIR I UN LLIBRE.

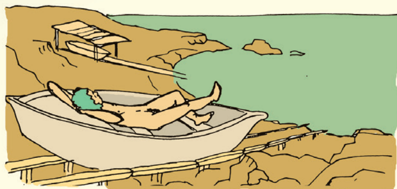
ALLÍ VAIG CONÈIXER LA ZOE, AMB QUI VAIG APRENDRE A COMUNICAR-ME VERBALMENT.

CADA DIA ERA UNA AVENTURA, CONEIXIA GENT SUPER INTERESSANT I DESCOBRIA NOVES CALES PARADISÍAQUES. AQUELL ESTIU VAIG APRENDRE LA MEVA PRIMER LLIÇÓ VITAL: PODIA SER MOLT FELIÇ SENSE TECNOLOGIA I AMB MOLT POCS DINERS.

ES VA ACABAR L'ESTIU I VAIG TORNAR AL CONTINENT. UNA AMIGA EM VA ENXUFAR A UNA FEINA QUE SEMBLAVA SER UN AUTÈNTICA GANGA. ES TRACTAVA D'UNA EMPRESA QUE OFERIA OBRES DE TEATRE A LES ESCOLES DE TOT EL PAÍS I JO TAN SOLS HAVIA DE COMPTAR QUANTS NENS ASSISTIEN A CADA OBRA, LA RESTA DEL TEMPS ME'L PASSAVA DORMINT AL FONS DE LA SALA.

SI, TOT ERA PERFECTE, VIATJAVA AMB AVIÓ, DORMIA EN HOTELS I MENJAVA EN RESTAURANTS, VIVIA UNA VIDA PLENA DE LUXES I COMODITATS, PERÒ BUIDA DE SIGNIFICAT,

AIXÍ QUE VAIG PREFERIR MARXAR VOLANT FINS UN PAÍS AL NORD D'EUROPA.

1R EM VAIG ESTABLIR EN UN HOSTAL I EM VAIG INSCRIURE EN UNA ETT ON FEIA FEINES ULTRA-ABORRIDES I ALIENANTS. EN UNA D'AQUESTES FEINES VAIG CONÈIXER LA MARINA, UNA CATALANA QUE EM VA INTRODUIR EN EL FANTÀSTIC MÓN DE L'OKUPACIÓ QUE JO TENIA SUPERMITIFICAT.

ELS OKUPES EM SEMBLAVEN TAN ATRACTIVAMENT ALTERNATIUS I RADICALS! JO TAMBÉ VOLIA SER UN D'ELLS I NO M'HO VAIG PENSAR DOS COPS A L'HORA D'UNIR-ME AL SEU ESTIL DE VIDA.

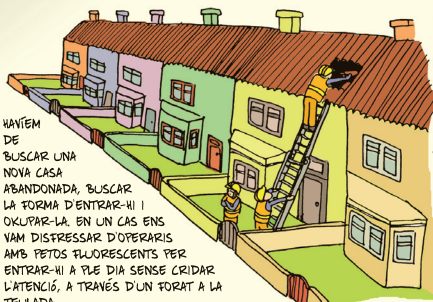

ELS ESQUÀTERS EM VAN ENSENYAR A RECICLAR MENJAR DELS CONTENIDORS DELS SUPERMERCATS ON HI HAVIA DE TOT I MÉS.

AQUEST FOU EL PERÍODE MÉS INTENS I EMOCIONANT DE LA MEVA VIDA. GAIREBÉ CADA SETMANA ENS DESALLOTJAVA LA POLICIA, SOVINT A PRIMERA HORA DEL DIA.

HAVÍEM DE BUSCAR UNA NOVA CASA ABANDONADA, BUSCAR LA FORMA D'ENTRAR-HI I OKUPAR-LA. EN UN CAS ENS VAM DISFRESSAR D'OPERARIS AMB PETOS FLUORESCENTS PER ENTRAR-HI A PLE DIA SENSE CRIDAR L'ATENCIÓ, A TRAVÉS D'UN FORAT A LA TEULADA.

EL MÉS GRAN CANVI ÉS QUE FINS AQUELL MOMENT, EN LA MEVA VIDA SEMPRE HI HAVIA HAGUT ALGÚ QUE EM DEIA EL QUE HAVIA DE FER, FOS UN MESTRE O UN JEFE, DE MANERA QUE S'HAVIA ATROFIAT TOTALMENT LA MEVA INICIATIVA PRÒPIA. I ARA QUE TENIA TOT EL TEMPS LLIURE DEL MÓN, QUEIA EN LA DESGANA TOTAL, TIRAT AL LLIT MIRANT AL SOSTRE SENSE FER RES.

PER SORT VAIG DESCOBRIR L'ACTIVISME POLÍTIC AL QUAL M'HI VAIG AFICIONAR DE VALENT. LA PRIMERA ACCIÓ EN LA QUAL VAIG PARTICIPAR FOU L'OKUPACIÓ D'UNES PISCINES COBERTES ABANDONADES PER TAL DE FER-HI UN CENTRE SOCIAL OBERT A TOT EL BARRI.

VAIG SORTIR AL TERRAT DE L'EDIFICI OKUPAT DISFRESSAT DE NADADOR A PLE FEBRER A -5 GRAUS PER TAL DE CRIDAR L'ATENCIÓ DELS MITJANS.

PER PRIMER COP SENTIA QUE FORMAVA PART D'UN COL·LECTIU I QUE TENIA SENTIT EL QUE FÈIEM.

SI, TOT ERA PERFECTE... M'HAGUÉS POGUT QUEDAR ALLÀ ON TENIA EL MEU *MODUS VIVENDI* MOLT BEN MUNTAT, PERÒ EM VAIG ADONAR QUE EL MEU LLOC ERA A LA MEVA TERRA ON TENIA MÉS CAPACITAT D'INCIDÈNCIA POLÍTICA, JA QUE ÉS ON DOMINAVA MÉS BÉ L'IDIOMA. AIXÍ QUE ME'N VAIG TORNAR A LA CAPITAL DE LA MEVA TERRA, ON HI HAVIA MÉS EFERVESCÈNCIA OKUPA I ACTIVISTA.

PARAL·LELAMENT A L'ACTIVISME VAIG COMENÇAR A DESENVOLUPAR LA MEVA CREATIVITAT I AIXÍ ÉS COM EM VAIG AFICIONAR A COMPOSAR MÚSICA, UTILITZANT-LA COM A MITJÀ DE DIFONDRE UN MISSATGE POLÍTIC. JO SOL EM PRODUÏA UNES BASES ELECTRÒNIQUES I DESPRÉS HI CANTAVA A SOBRE.

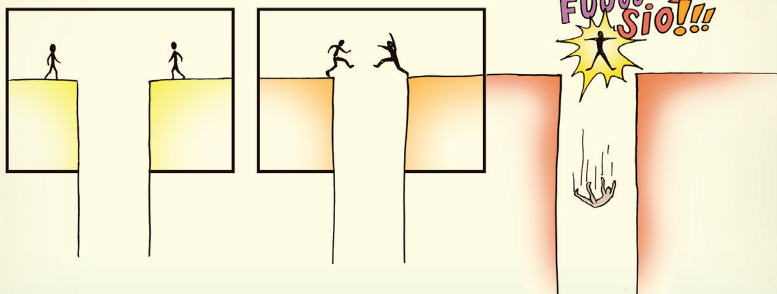
JO ERA SUPER TÍMID, PERÒ EM VAIG FORÇAR A PUJAR DALT D'UN ESCENARI. DESPRÉS DE FER EL TOTAL RIDÍCUL EN 2 CONCERTS, VAIG PERDRE TOTALMENT LA VERGONYA.

AMB AIXÒ VAIG APRENDRE UNA NOVA LLIÇÓ VITAL: SÓC CAPAÇ DE CANVIAR TOT ALLÒ QUE NO M'AGRADA DE MI MATEIX I ACONSEGUIR TOT EL QUE EM PROPOSO.

SI, TOT ERA PERFECTE, PERÒ A MESURA QUE CREIXIA LA MEVA CONSCIÈNCIA SOCIAL I POLÍTICA ERA MÉS CONSCIENT DE TOTES LES INJUSTÍCIES, DESTRUCCIÓ I MISÈRIA DEL MÓN, DE LES QUALS JO TAMBÉ N'ERA PARTÍCIP, ENCARA QUE FOS INDIRECTAMENT AMB EL MEU CONSUM. NECESSITAVA SALVAR L'ABISME ENTRE EL QUE FEIA I EL QUE PENSAVA,

I PER AIXÒ NO TENIA ALTRA OPCIÓ QUE FER UN DOBLE SALT MORTAL.

I AIXÍ ÉS COM VAIG CAURE A CAN FORKALL, UNA COMUNITAT RURAL QUE TENIA PER OBJECTIU SER EL MÀXIM D'AUTOSUFICIENT I SOSTENIBLE POSSIBLE. I PER AIXÒ VIVÍEM SENSE ELECTRICITAT I ENS RELACIONÀVEM DE FORMA DIRECTA SENSE TECNOLOGIA PEL MIG I CONREÀVEM EL NOSTRE PROPI ALIMENT I...

SI, I ALLÍ TOT ERA PERFECTE... M'HI HAGUÉS POGUT QUEDAR VIVINT TRANQUIL·LAMENT I FELIÇMENT DEL MEU HORT FINS LA MORT...
...PERÒ A PARTIR D'AQUÍ JA SERIA UNA ALTRA HISTÒRIA!

FI

6

L'Espurneta i la revolta de les flames miraculoses

A totes les espurnetes que per allà on passen hi deixen un petit incendi.

Espurneta: aquest era el nom que en Maurici havia assignat a la flama que, dia rere dia, encenia la seva pipa. S'aixecava, esmorzava una mica de fruita i pa amb oli i tot seguit es dirigia a la llar de foc. Allà, encara mandrosa, l'esperava l'Espurneta, que jeia amb les brases del foc que encenia totes les nits per escalfar-se; agafava un misto i deia: "Espurneta del meu cor, dóna alè a la meva pipa i vine amb mi a rebre aquest nou dia". Aleshores, l'Espurneta i en Maurici sortien a passejar el que l'edat els permetés.

L'Espurneta gaudia, amb el seu amic, d'un temps plàcid. Anaven aquí i allà, visitaven indrets meravellosos i no s'havia de preocupar pel menjar. La pensió d'en Maurici li assegurava un tabac de bona qualitat i troncs robustos d'aquells que pots estar mossegant durant hores i hores. I és així com passava el seu temps. Un cop a la setmana, per arrodonir-ho, s'apropaven al Club de fumadors i allà es trobava amb d'altres flames que també tenien una vida relaxada i sense complicacions.

Un dia, però, en Maurici ja no va venir a encendre la seva pipa i l'Es-

purneta, estranyada davant la situació va sortir de la llar de foc. Es va dirigir al llit del seu amic però aquest no responia a les seves soflames: era mort. En sortir de la casa va veure un drap de coloraines estès al sol i li va calar foc per cridar l'atenció dels veïns. Després de ruixar el drap amb aigua van comprovar com, efectivament, en Maurici havia mort en la tranquil·litat de la nit. En dos dies es van succeir la vetlla i el funeral. Ni tan sols la secció de corda i les seves cançons no van poder contenir la tristesa de l'Espurneta que plorava en acomiadar-se d'en Maurici i la seva pipa, que l'acompanyaria a la tomba fins que els cucs l'acabessin de liquidar.

El nord, el sud, l'oest i l'est. Cap dels horitzons no podia oferir una vida tan confortable com la que oferia en Maurici, així que va tornar al Clup de fumadors a buscar-hi caliu, un nou amic o vés a saber què. Del club ja no en quedava res, el propietari de l'edifici l'havia enderrocat per construir-hi un casino, un lloc artificial, tan lucratiu com artificial. I artificiós. Hi mancava l'escalfor de la fusta, res no grinyolava, i tot lluïa sense sentit. El soroll dels tacons eren martells a la pell de l'Espurneta, que va pujar al primer pis a trobar un lloc des d'on llençar-se al buit, esperant desintegrar-se en el camí i abandonar aquest món, que ja no tenia sentit. I així ho va fer, amb tant mala (o bona) sort, que un remolí de vent el va transportar al capdamunt d'un camió que portava... oh, vet aquí! Fusta!

Una estona més tard, l'espurneta ja era a la fàbrica Barreda, vídua i fill, S.L.,una fàbrica de joguines situada a la vora d'un riu cada cop més mort. En accedir a la caldera va trobar milers i milers de flames esbojarrades, ennuegades per una vida d'excés, ben grosses i embriagades per la resina i d'altres substàncies que de tant en tant els llençaven. Reien sense mesura i gairebé sempre sense sentit, tant els feia el que passés fora del forn i no es van escoltar l'Espurneta quan els va voler explicar l'estat del riu. En el seu interior el comparava amb el tram on vivia en Maurici, més amunt, i donava la sensació que no fossin el mateix riu. En un racó, l'Espurneta va plorar durant hores, dies i setmanes, fins que...

Algú va començar a tocar la caldera amb violència, com si la fuetegés amb un bastó de ferro, se sentien crits i l'aldarull era generalitzat. La vídua del senyor Barreda havia mort feia un any. En Felip Barreda era un nen consentit, no tenia cap traça gestionant l'empresa tot i els ingents beneficis que generava i quan volia castigar els obrers els dei-

xava de pagar; aquest cop sense cap motiu aparent els va deixar sense cobrar durant dos mesos i el darrer dia del tercer mes els obrers van dir prou. Un cop morta la senyora Barreda, en Felip va decidir jugar amb el destí dels seus treballadors i en el moment en què va esclatar la revolta, era al Club de golf, rient i fent gala del seu tracte cap els obrers. Quan el comptable va comunicar que havia rebut ordres de no emetre pagaments quasi bé el van matar, però van entendre ràpidament que el culpable no era ell. Es va decretar la vaga.

I amb la vaga va venir la gana. El foc de la caldera es mantenia en els seus mínims i tard o d'hora s'acabaria. La ressaca va deixar una sensació de desorientació a la caldera, i s'acusaven els uns als altres de la situació. Cap d'ells no va saber reconèixer que la culpa també havia estat seva, que mai no havien buscar una alternativa per si succeïa res, que tampoc no sabien d'on sortia la fusta o com havien d'aconseguir-ne més. Una flama d'entre les més joves es va posar a cridar i tenia esclats violents, fins al punt que els seus cops deixaven incandescents les parets de la mateixa caldera.

Fou així com l'Espurneta va trobar la solució i va proposar un pla per fer fora el senyor Barreda. Ho van preveure tot, entre les idees d'uns i altres van elaborar una estratègia a fi i efecte de simular l'incendi de la nau. Amb les cendres de dies anteriors i una mica d'aigua elaboraren una pasta fina que van distribuir per tota la nau amb l'ajuda de l'aspiradora, i van desmuntar un parell de peces, tot deixant algunes deixalles pel mig, com si part de la maquinària s'hagués malmès en l'incendi. Després barraren el pas als camins que portaven a la fàbrica i van fer petites fogueres a la teulada i a la part exterior de la nau. Quan els bombers van arribar tot estava en calma, i sense haver d'entrar, amb l'olor de les petites fogueres ja es van fer l'idea que el foc s'havia consumit ell sol.

En arribar, el senyor Barreda va tastar la tristesa de primera mà. Els obrers li van començar a reclamar els seus salaris i l'acusaven d'haver cremat la fàbrica per desentendre's d'ells. En Felip Barreda, temerós de les represàlies, i amb les butxaques ben plenes, va emprendre la fugida.

Al dia següent, les flames van posar en marxa la segona part del seu pla. Amb la mateixa aspiradora van ruixar la nau de vapor d'aigua que escalfaven a pressió. En mig dia la nau semblava nova. Un dels obrers que vivia no gaire lluny d'allà va fer un passeig fins la fàbrica. Va obrir la porta amb els ulls ploraners i, de sobte, se li van obrir com si estigués

veient la porta del cel. "Un miracle, un miracle!" va anar cridant casa per casa dels seus antics companys. Els deutes que en Barreda tenia amb ells van servir per adquirir la fàbrica de nou i, un cop constituïts com a cooperativa, començaren a treballar de nou.

En Felip Barreda va patir la seva pròpia avarícia. El pes de les seves maletes era tan gran que el seu transport va caure pels pendents d'un penyasegat quan pretenia fugir, amb ell a dins. Des d'aquell moment, tots els bitllets van començar a embrutar la platja del poble. Els nens que hi jugaven, ara que el riu ja era net gràcies a la cura dels obrers, van començar a recollir aquells paperets que, més tard, van anar a bescanviar per joguines de la fàbrica Miracle, Societat cooperativa.

Ara l'Espurneta feia recompte. Amb en Maurici havia viscut feliç sense esforç, però potser una felicitat fruit del treball la podia compartir i celebrar.

Carles Alons

La batalla de la Pau

(Conte pacifista)

Estimat Robert,

T'escric aquesta carta perquè haig de morir, els metges m'han diagnosticat una malaltia incurable, la fi és imminent. Penso però que haig d'explicar un secret que ha estat silenciat, jo en vaig ser testimoni i ara et faig a tu coneixedor de tan fantàstics esdeveniments.

Tenia jo llavors 19 anys i estàvem al 1916, la calma aparent que regnava a Europa després de la crisi dels Balcans (el 1912-1913), no fou suficient per apaivagar la tensió entre les grans potències. A la fi la inconsciència natural de l'home triomfà i esclatà la Guerra Europea. A mi, em va cridar l'exèrcit alemany un febrer de 1916 i el meu primer destí va ser Verdun.

Estàvem comandats per Kronprinz i havíem iniciat l'atac el 20 de febrer tractant de conquerir aquella maleïda fortificació anomenada Verdun. Una guarnició francesa que estava sota les ordres de Petain oferia una tenaç i heroica resistència que va convertir-se en una gegantina batalla de desgast dels dos exèrcits.

El juliol del 17, els francesos passaren a la contraofensiva recuperant tot el terreny que nosaltres els havíem pres abans.

En el mig d'aquests esdeveniments històrics que es poden trobar a qualsevol llibre escolar, s'emmarca l'odissea que vaig viure junt a un dels homes que més he admirat: em refereixo al savi, injustament ignorat, Karl Filbar-Haster, home de fortes i arrelades conviccions humanistes.

Però comencem pel principi, Robert, el combat havia començat i passàvem una gana terrible, tan terrible que no hi havia cap gat o rata que gosés acostar-se a nosaltres, tal vegada fins i tot els ocells volaven més alt i no s'aturaven a cap branca que estigués a prop de la tropa.

En una d'aquelles tedioses estones sense guerra de trinxeres vingué el sergent Hilderborg i em digué que havia de fer de xofer d'un científic que havia d'experimentar un dels seus invents. Aquest científic, com hauràs endevinat, era Karl Filbar-Haster. Era un home baixet, duia un abric gros i blau i sempre anava acompanyat d'una petita bossa negra on guardava els seus estris, pertanyia a una molt noble família i havia demanat permís per experimentar un enginy seu, el qual havia de ser provat enmig de circumstàncies perilloses. Així l'home es capficà a anar al centre just de la lluita i no sé com hi vàrem arribar, però als deu segons de creuar la primera línia insensatament un obús engegà el vehicle qui sap on.

Ens havíem escapat d'aquesta, Filbar-Haster només tenia una petita cicatriu al front i no s'havia separat ni un sol moment (inclòs perillant la seva vida) d'un estrany aparell que anomenava el "Transmenjapau 22".

Ens havíem entaforat en un cau i d'un cantó i l'altre queien explosius, la nostra sort era un dau, segons el nombre que sortís ens podia passar una cosa o una altra.

Llavors aquell gran home muntà el seu invent i accionà un botó que féu encendre's un garbuix de bombetes de color, el soroll emmudí uns trenta segons, el cel ple de fum negre canvià de color passant per rosa, vermell, groc i tornant a la fi a recuperar el color que tenia abans de la guerra, blau, un blau de pau, un blau que no presagiava la devastació i la mort que un minut abans estàvem vivint.

Vaig entendre que el "Transmenjapau 22" havia funcionat perquè tot estava immòbil menys nosaltres dos, com si el temps s'hagués aturat. Filbar-Haster m'explicà llavors que feia anys que treballava en la seva màquina, que ara calia experimentar la segona part, que allò acabaria amb les guerres del món. Jo no l'entenia i ell foll d'alegria accionà nous botons i la batalla continuà, però no com havia estat fins aleshores.

Davant nostre va caure una bomba, només que era de nata, el professor i jo vàrem quedar completament empastifats. El nostre exèrcit continuava l'ofensiva, se sentien trets, un tocà de ple la cara de Filbar-Haster, era fantàstic, les bales eren bombons de xocolata farcits de licor.

Els soldats encara no havien reaccionat, els seus superiors estaven desorientats, a un cantó i a l'altre queien pastissos de tots els gustos i menjars de tots els colors i procedències.

Jo sí que era conscient del que passava i m'estava cruspint un dels primers tancs de la història, xocolata amb llet i l'interior de massapà. Els seus dos ocupants no es feien a la idea que les lleis havien canviat.

Un avió (també dels primers) que volava baix s'havia convertit (la seva carcassa) en una gran truita de patates. En no poder volar s'havia estavellat contra una gran bassa de suc de fruites on es banyava sobtat el pilot.

Un coronel increpava la tropa (del bàndol francès), un famolenc caporal s'empassà el seu sabre de formatge, àdhuc hi havia qui es menjava les botes de pega dolça. Les basses d'aigua (mercès al "Transmenjapau 22") es convertien en brolladors de vi que mai paraven.

Jo no ho pensava tot això, ans em dedicava a atipar-me pels quatre costats, ja que tenia gana endarrerida i calia aprofitar el moment.

Hi havia qui tenia la panxa ben plena i es dedicava a perbocar per tornar a menjar. Fins i tot el cas d'un tinent (els nostres superiors ja s'havien afegit a la festa) que devorà àvidament el seu propi vòmit en descobrir que era (mercès a la maquineta) mantega ensucrada.

Es donà, excepcionalment però, un altre cas d'un soldat que deia que allò era un somni i calia aprofitar-lo. En lloc de menjar es dedicava a donar mastegots als seus superiors.

Ningú sap ben bé de cert com anava agafant cos però la batalla continuava. A cops de tortell, amb un pernil, amb salsa de tomàquet i mostassa, tots emmerdats de dalt a baix. Quan no podíem amb el pes que dúiem al damunt ens submergíem a les basses, n'hi havia una d'autèntic xampany francès.

Anàvem tan plens de deixalles que no ens coneixíem l'uniforme, lluitàvem contra nosaltres mateixos.

Dels arbres penjaven ampolles (en lloc de fruites) de tot tipus, conyac, begudes de totes les marques conegudes, cerveses... Si cavaves a terra (més que de sorra era una gran coca) sortia suc de llimona o de taronja segons el lloc.

Un petit home, carregat de bones intencions, havia canviat la humanitat, ara no hi hauria mai més guerres, seria impossible, amb l'invent de Filbar-Haster no hi hauria cap tipus de violència, l'única manera de morir era d'un tip (oh dolça mort gloriosa!).

Però ja se sap que hi ha molt mala bava pel món i la Primera Guerra estava plena d'espies. Havien seguit Filbar-Haster. Jo no em podia moure de terra, estava a punt de rebentar de fart i vaig veure com ell forcejava amb uns homes grisos que semblaven de la secreta. Segurament els capitostos dels dos exèrcits s'havien posat d'acord i volien continuar com abans.

El "Transmenjapau 22" va caure a terra i s'esquarterà. El cel tornà a passar per un reguitzell de colors i mentre, veia com aquells mals homes se'n duien Filbar-Haster.

Tot tornà a la normalitat, amb la mateixa fam que al principi i molts pensaren que havia estat una al·lucinació col·lectiva i no ho van comentar amb ningú.

Vaig fer investigacions i s'havien endut el bon científic i si algú de nosaltres (estant borratxo segurament) comentava alguna cosa, era arrestat i desapareixia. Es va instaurar una conspiració de silenci.

Com sempre la història fou falsificada i la humanitat perdé de cop dues grans possibilitats: acabar amb les guerres i donar un sentit humà (pal·liar la gana) a la quantitat ingent d'armament de la qual disposa.

Ara tu ja saps, Robert qui fou Karl Filbar-Haster i el "Transmenjapau 22", espero ho expliquis als teus i així mai morirà tan noble intent de salvar la Humanitat.

Hans Lundrfantz,
supervivent de Verdun.

Albert Calls i Xart

Algunes consideracions sobre el 'Cas Grinch'

[Publicam, íntegrament traduït al català, un comunicat que ens ha enviat en T.W., conegut com el 'Grinch', des de la seva cel·la al complex penitenciari de Vila-qui]

Abans de tot, volia desitjar-vos unes bones vacances a tothom i agrair que prengueu un moment de les vostres vides per llegir la meva història. Se'm feu evident la necessitat d'escampar la meva versió de com vaig acabar aquí dins quan unx companyx mevx m'informà de que cada any feien circular una versió radicalment distinta del que ocorregué aquella fatídica matinada del 25 de desembre de ja fa massa anys.

En aquesta versió oficial dels fets, totalment modificada per les autoritats de l'Ajuntament de

Vila-qui i tot el suport del Govern i les empreses locals, i tramesa acríticament per les mevxs conciutadanxs, jo era un home vulgar que vivia a la muntanya que, amargat de veure la felicitat de lxs altres durant les festes nadalenques, vaig robar tot el que tenien a la ciutat (en una nit!) només per, en veure que eren feliços igualment, tornar-ho tot i viure el típic final feliç de les pel·lícules. Les autoritats han fet tanta feina en escampar aquesta versió que m'han dit que s'han fet llibres i diverses pel·lícules que s'han traduït a gran varietat d'idiomes, conegut com "Com el Grinch robà Nadal" o "El Grinch" (amb pèssims actors, a damunt). Aquest fet em provoca molta ràbia, no només per la difamació i les calúmnies fetes contra mi, sinó també per la quantitat de

recursos que l'Ajuntament ha destinat, quan podria haver-los dedicat a coses més importants com a socórrer lxs més necessitades.

La veritat és que jo sóc un habitant més de Vila-qui. De classe treballadora, des de ben jove he hagut de començar a treballar en diverses fàbriques que hi ha a la ciutat. Donada l'extrema pobresa que hi ha hagut en la meva família, i el tracte pèssim que m'han donat els meus caps, sempre he estat conscient de les injustícies d'aquest món i per això he militat en diverses organitzacions llibertàries, les quals no revelaré per seguretat de lxs mevxs companyes.

La qüestió és que en una d'aquestes organitzacions, portàvem temps pensant maneres de conscienciar a la gent del consumisme inherent en el model actual de les festes nadalenques, en un intent de donar un pas més de lliurar la societat del jou del capitalisme i l'Estat. He d'admetre que la nostra presa de decisions potser no va ser la més encertada, influidxs totxs lxs companyxs per una gran càrrega emocional que duia l'assumpte, la ràbia que ens produïa veure la hipocresia que es respirava per la ciutat, de treballadorxs somrient malgrat tot anàs malament, de polítiquxs dient que tot anava bé mentre hi havia gent sense feina, ni calefacció, ni aigua, ni menjar, ni tan sols sostre.

Així doncs, decidírem fer diversos comandos per robar (no intentaré pas negar-ho) tot el possible relacionat amb Nadal que hi havia a la ciutat, fos en propietat pública com privada. No m'estendré en com ho organitzàrem per que no trob pertinent dir-ho, ni és rellevant per a entendre la història. La qüestió és que jo era l'encarregat de custodiar el lloc on els comandos deixaven les coses per després poder-les cremar totes, amagat dins una cova que tenia sortides per les dues bandes de la muntanya, de manera que ho teníem tot calculat per a que ningú s'adonés del fum fins que ja fos massa tard. És per això que em resulta curiós que en l'altra versió de la història hi hagués una testimoni (una nina petita) el pare de la qual assegurava que li havia dit que m'havia vist dins casa seva la nit dels fets. Aquesta nina mai digué res durant el judici, tot un muntatge espectacular, cosa que es digué que es devia a la intimidació que jo li provocava a la pobra nina.

En realitat, la policia em trobà de camí a la cova, quan ja hi havia hagut algunes telefonades i ja trescaven les afores de la ciutat per si aconseguien pescar alguna cosa. La tortura posterior, la qual no descriuré aquí per l'horrible que és, feu que revelés la localització de tot el robat. Després ja vingué el "show". Vaig ser el cap de turc, m'aplicaren un

càstig exemplar per a lxs companyxs i s'inventaren la història que vos he explicat abans per no exaltar lxs conciutadanes i, aparentment, reafirmar el bell missatge que transmet el capitalisme durant Nadal. No negaré que les nostres decisions fossin les més encertades, ni tan sols èticament, però el que és cert és que jo no vaig arribar a cometre cap crim ni vaig fer res del que diu la història muntada per les autoritats. No esper que em treguin de la presó, ja estaria bé, només volia explicar la meva història per a que la gent pugui veure com treballa el Sistema per mantenir-nos oprimidxs.

Ànims en la lluita, companyxs!

Salut i Anarquia!

Xavier Ensenyat

La nit que s'encengueren les estrelles

Final del dia. Vaig sortir al balcó, en pijama. Feia una mica de fresca però la mandra d'abrigar-se pesava massa. Vaig embolicar un cigarret i em vaig recolzar a la barana. Feia una nit translúcida, no sé si per la pol·lució o que simplement estava ennuvolat, mai se sap això a Barcelona. Les llums de la ciutat omplien el paisatge, intenses, contínues, sense descans. El soroll dels cotxes amagava el del vent, que circulava subtil i em refredava els dits. Hi havia una lluna gran, quasi rodona, aliena al seu voltant. Les estrelles...les estrelles...ostres, no se'n veia cap d'estrella. Doncs sí que hi havia pol·lució aquella nit. Barcelona no és precisament el millor lloc on entretenir-se a enumerar constel·lacions, però vaja, que no se'n veiés ni una...Barcelona està fatal. Un dia despertarem tots morts, tirats per les voreres, atacats per la contaminació que hem anat respirant durant dies, durant anys. Vaig fer una última calada al cigarret i el vaig apagar a la barana. El vaig llençar al carrer, fent una paràbola perfecta, i me'n vaig tornar a l'habitació.
Sonà el despertador. Buf, quina mandra. Cinc minuts més.
Merda, quina hora és? Merda, merda, merda, arribo tard!
- Carla, arribes tard.
- Sí, ja ho sé, ho sento.
- Carla, no pot ser, tots els dilluns arribes tard.
- Sí, ho sento, és que m'he adormit.
- Què passa? No tens despertador o què?
- Sí, sí que en tinc, ho sento ja t'ho he dit, què més vols que et digui?
- És que no pot ser! Sempre arribes tard!
- Mira sí, els dilluns a vegades arribo tard, però bé que sempre pleguem més tard de l'hora i sembla que no passa res, no?

- És diferent, hi ha molta feina a última hora i no podem tancar així com així, què diran els clients?
- Doncs mira, a primera hora quan obrim no ve ni el tato, potser és que no tenim l'horari adient.

Silenci.

- Vaig a buscar un cafè, en vols un? - preguntà la Carla.
- Sí.
- Descafeïnat?
- Sí.

La Carla va sortir del sexshop i es dirigí al bar del davant.

- Dos cafès per emportar, si us plau. Un d'ells descafeïnat.
- Mentre esperava asseguda a la barra agafà un dels diaris que hi havia sobre el taulell. A la primera plana es llegia el següent titular: “La nit més fosca que mai” Què volia dir allò? Començà a llegir: “Fet extraordinari (...) per tot arreu de l'estat (...) no explicació concreta per part de la comunitat científica (...) les estrelles s'havien apagat: caput.”
- Aquí tens els dos cafès. Vols sucre o sacarina?
- Perdó?
- Que si vols sucre o sacarina?
- Sucre, gràcies. Escolta, has vist això del diari? De les estrelles?
- Sí. Cada cop diuen més ximpleries. Ja no saben de què parlar per cridar l'atenció.

La Carla agafà els cafès i marxà. No pagava perquè cada setmana li donaven al noi del bar una capsa de condons extrafins amb gust a vainilla. Es veu que al seu xicot li encantava la vainilla. O potser era a ell?

- Marta, has vist el diari avui?
- No, m'avorreixen molt els diaris.
- I les notícies?
- Buf! Encara pitjor! Sembla que a la vida només hi hagi desgràcies!
- Escolta, les estrelles s'han apagat. S'han apagat! Han desaparegut!
- S'han apagat o han desaparegut?
- Què més dóna això! No hi són!
- Dona, no és el mateix...si s'han apagat són recuperables, si han desaparegut doncs es que es deuen haver cansat de nosaltres.
- Però què dius?
- El mateix que tu: ximpleries.

- Que no! Que t'ho dic de veritat! Que sortia al diari, a primera plana, ho he llegit mentre esperava que el Miquel em portés els cafès.
- Ostia...
- Ja tia...
- Llavors...
- Què?
- Tu creus que ara que la nit serà més fosca la gent follarà més?
- Però tia! I jo que sé!
- Ens hem d'adaptar als nous temps, potser li va bé al negoci i tot...
- Òstia! A veure, no sé, que la gent folli més sempre està bé, però no sé, jo no vull que ens quedem sense estrelles! Me les miro cada nit, em relaxen, m'han fet viure bons moments, amb el meu cigarret, amb els meus amics, amb els meus amants...
- Mmm...potser tens raó, potser la gent no follarà més...
- Òstia Marta!
- Ai tia, no siguis fava. "Joder", no crec que s'hagin apagat les estrelles. O es que et creus tot el que surt als diaris tu o què?
- No, però no sé, ahir no en vaig veure cap al cel mentre feia el piti de la nit.
- Dona, Barcelona no és pas la ciutat de la llum. Bé, al cel almenys, ja m'entens.
- Ja, però posava que era per tot arreu.
- Ja, com Déu, a casa de tothom...
Les 21h20. Arribava tard. Bé, dos parades i ja hi seria. Vaig sortir del metro i una ventada càlida em va descol·locar les ulleres que duia al cap. Vaig agafar-les i les vaig guardar al "bolso". Vaig mirar el cel. La sagrada família em tapava part de la vista, es veia la lluna i res més, res a part de la boirina gris pròpia de la ciutat. Seria veritat? S'haurien apagat les estrelles? Per sempre o només durant l'estiu? Doncs podien haver escollit una altra època de l'any. L'hivern no convida a mirar cap al cel. Però a l'estiu sí, constantment. Vaig entrar al bar, la Marga estava asseguda al final en una petita taula, el gintònic el duia a mitja copa. El concert, però, encara no havia començat. La vaig saludar des de la barra mentre esperava que em servissin una cervesa.
- Què tal guapa, com estàs?
- Bé, ara que ja s'ha acabat el dia millor.
- Portes molta estona esperant?

- No ho sé. He arribat, m'he demanat la copa i he aprofitat per pensar en les meves coses.
- Ben fet, durant el dia això és impossible.
Es van mirar amb un somriure obert. Alçaren la copa i la cervesa respectivament i brindaren. Per res en concret, per elles mateixes.
- Has pensat en el que et vaig proposar?
- Sí.
- I doncs?
- M'encanta la idea. Hem de veure com ho fem. Hem de fer-ho rodó.
- Ho farem perfecte.
Les primeres notes d'un saxo baix començaren a sonar. La Marga feu un somriure i es posà un dit sobre els llavis, en senyal de silenci. Va fer una glopada de la copa i es girà cap al concert. Jo ja sabia que, fins que aquest no acabés, no tornaríem a xerrar. Vaig girar-me jo també cap al racó on estaven els músics i vaig tancar els ulls per endinsar-me millor en el moment.
Vaig obrir la porta de casa. Se m'havia fet una mica tard, al final. Vaig sortir al balcó mentre em "rulava" un cigarret. Una calada, dos. Vaig mirar cap al cel. Res. A veure què deien demà les notícies i els diaris. I a veure què deia la Marta. Una nit "vale", pot ser un curt-circuit celestial, a saber, no hem d'entendre-ho tot. Però dos nits ja...
- Bon dia!
- Bon dia Marta – va somriure la Carla – vaja, vaja, quina alegria no?
- Doncs sí. - somrigué obertament la Marta.
- M'he perdut alguna cosa?
- Bones notícies Carla! Almenys per mi és clar – va riure – M'han confirmat un espai per poder exposar les fotografies...
- Tia! Això és genial! Portes mesos intentant muntar aquesta expo!
- Sí, la veritat és que estic molt contenta...saps què? Vaig a buscar una ampolla de cava!
- Aish! Pensava que diries que tancàvem la botiga per avui!
- Va no et passis! - va somriure la Marta.
- "Vale", "vale"...portaràs cafè també?
- Sí, és clar, cafè amb bombolles és la millor combinació per començar el dia.
Les 20h30. La Marta i la Carla estan a la porta de la botiga del sex-shop. La Marta, ajupida, posa el cadenat mentre la Carla, que fuma un cigarret, li aguanta el "bolso".

- Llavors, vols venir? - pregunta la Carla.
- Estic cansada nina. Igualment, no crec que sigui adient que ens coneguem més. Tu m'expliques i ja parlaré amb qui hagi de parlar.
- Potser tens raó. Vaig tirant doncs, no vull arribar massa tard que avui ve alguna més i no les conec. Em sap greu fer esperar.
- Ah molt bé, a les desconegudes les tractes coma princeses i a les conegudes que les bombin, no?
- Va, no siguis gelosa – va somriure la Carla – A les desconegudes no els regalo pas cap somriure i a tu te n'omplo la botiga!
- Quina barra tens...vés va! Abans que em doni per contestar-te.
La Carla se'n va directe cap el metro. En vint minuts estarà allà. Surt per la bocana i gira cap a la dreta. Creua el carrer i continua recte pel carrer Blai. En un moment donat, gira a la dreta de nou i cent metres enllà troba un petit bar, tranquil, de rètol groc i vermell. Obre la porta amb una mà i amb l'altra enretira suament una cortina de tul que separa l'entrada d'un petit local ombrívol i càlid, amb olor d'encens en l'ambient. La Marga està en una taula al costat esquerra, xerra animadament amb dues noies que seuen amb ella. La Carla s'apropa a la barra i mentre espera la cervesa que acaba de demanar mira la taula de cua d'ull. Agafa la cervesa, li dóna un glop i se'n va cap a la taula amb pas ferm.
- Hola.
- Hola Mireia – diu la Marga somrient – mira, et presento: elles són la Rosa i la Carme.
- Hola, encantada – s'entrecreuen entre elles mútuament.
- Bé, estàvem parlant del que em vares plantejar l'altre dia. Sembla que totes estem d'acord que és el moment. Hem de pensar-ho bé. Hem de garantir la seguretat de les noies de cadascun dels locals. I proposa'ls-hi una opció factible.
- Per la opció d'alternativa cap problema. Amb una amiga estem preparant un espai on poden venir a passar uns dies, un local en cada zona, i mentrestant faríem entre totes formació bàsica. Llegir, escriure i preparar currículums. A part de la feina emocional, a saber com estan exactament. A més, cada espai té un hort comunitari i tenim la impremta, que sempre falten mans. “Vamos”, que no cal que vagin a buscar feina “por ahí” sinó ho volen. I si ho volen doncs que ho facin. Igualment, amb l'hort i la impremta podem garantir l'autogestió de l'espai sense problemes. I hi ha espai per poder donar

cabuda a alguna altra història si les dones ho volguessin. Es poden quedar el temps que necessitin i el que vulguin.
- Perfecte. Ara bé, com portem la seguretat del dia en qüestió?
- Això ja està lligat. Cada grup té la seva pròpia estratègia. És a dir, l'estratègia general està dibuixada i cadascú l'adapta a les seves particularitats. Les figures clau estan definides i el fil conductor per accedir al local està clar. Que cada grup disposi dels recursos que consideri necessaris.
- Cada una de nosaltres quants grups coordina?
- Depèn del nombre de locals que hi ha a cada zona, entre 3 i 6 aproximadament.
- En cas de que hi hagi cap problema?
- Utilitzeu la força. Al cap i a la fi, quedarà com un funcionari de l'estat que es veu obligat a reduir a un esbojarrat.
- Espero que les noies no s'espantin massa...
- Bé, això dependrà de fins a quin punt els malparits que les tenen allà les han coaccionat amb la seva situació personal: no tenir papers, no conèixer l'idioma, tenir fills...”bueno”, prefereixo no parlar més, que se'm regira l'estómac...
- Sigui el que sigui, serà qüestió d'un moment. Estar fora els valdrà la pena passar uns minuts d'angoixa.
- Llavors, queda tot clar?
Les quatre noies es miraren i assentiren.
- Doncs aquest és l'últim cop que ens veiem. La pròxima vegada que haguem de tornar a fer el que sigui hauran de ser quatre noies diferents les que es reuniran al voltant d'una taula. Amb els mateixos noms, en un bar diferent d'un barri diferent, per suposat.
- I si necessitem comunicar-nos d'alguna manera?
- Ja està programada la comunicació. Quan es té el control del temps no es necessiten telèfons mòbils. Això sí, cap error, hi ha d'haver coordinació mil·limètrica.
- Bé – la Carla feu l'ultim glop de la seva cervesa- jo me'n vaig que demà haig de matinar. Un plaer, com sempre. - Es posà dos dits sobre els llavis i llençà un petó aeri a la taula.
Les 23h21. La Carla i la Marta, vestides de bomberes, estan recolzades en una cantonada. La Carla fuma tranquil·lament mentre la Marta s'ajusta els botons de la jaqueta.
- Aquest botons són una merda. Estan cosits amb un fil que es desfà només tocar-lo.

- Això és perquè el fil no és sintètic.
- No, és perquè el fil és una merda. I és poc pràctic. És millor un velcro i fora.
- Ja però el velcro se t'omple de boletes i ja l'has “liat”.
- Se t'omple de boletes quan no guardes la jaqueta a l'armari i llavors agafa pols.
- Quina hora és?
- En un minut els nois que estan a dintre obriran el conducte del gas. Tenim dos minuts per estar a la porta.
- Jo estic llesta.
- Anem doncs.
Arribaren a la porta del local. La Carlà donà una puntada de peu a la porta i s'obrí fent un soroll de trencadissa de vidres. Un home d'uns cinquanta anys s'aixecà de cop de la seva cadira amb cara de sorpresa. La Carla cridà:
- A veure! Això és una situació d'emergència! Hi ha una fuga de gas en la zona, el camió de bombers està venint cap aquí! Tothom que estigui aquí dins ha de sortir! Tenim màxim quinze minuts per realitzar l'evacuació!
L'home de la cara de sorpresa agafà ràpidament el telèfon de sobre del taulell i començà a trucar a totes les habitacions. En qüestió de segons el rebedor es començà a omplir d'homes espantats que es cordaven els pantalons i les camises i noies, unes molt joves i altres no tant, que apareixien en calces i sostens i, com a molt, amb un barnús vaporós sobre l'esquena.
- Les noies, si us plau, que surtin les primeres! El gas té efectes letals a través de l'aparell reproductiu de la dona així que tenen prioritat! Totes fora!
Enmig d'un mar de xiscles i xisclets la Carla i la Marta sortiren obrint pas. A fora, tal i com s'obria la porta, aparegué una ambulància a tota velocitat. S'obrí la porta del darrere i baixaren tres infermeres ràpidament, les noies començaren a pujar. La Carla i la Marta tornaren a entrar al local.
- Els homes, si us plau, que vagin anotant nom, cognom i adreça personal en la llista que us passem. En qüestió d'uns dies se us enviarà una carta amb l'adreça del centre mèdic al que haureu d'anar per fer-se una revisió mèdica i corroborar que ningú ha patit els efectes

del gas. - Cridà la Carla mentre la Marta treia varis papers en blanc i bolígrafs que començà a repartir.

Els homes, un a un, foren anotant les seves dades. L'ambulància tancà les portes, activà les llums i marxà. La Carla i la Marta recolliren els papers i marxaren cap a la porta.

- Perdoni! - digué l'home de la cara espantada mentre agafava la Carla pel braç.

- Digui'm – contestà la Carla tranquil·lament.

- Escolti...no tindrem problemes, no? Vostè sap que aquest local... potser no tenim tots els permisos en regla...els hem deixat entrar perquè clar, donada la situació...

- Miri, a nosaltres no ens interessa la seva situació legal. I, la veritat, jo de vostè em preocuparia més en sortir d'aquí que de cap altra cosa. El camió de bombers arribarà en quatre minuts però no sé si arribarà a temps d'evitar que això salti pels aires. Nosaltres marxem perquè la nostra tasca és avisar i evacuar, a ser possible abans de que sigui massa tard. Si a vostè li fa il·lusió quedar-se a veure què passa, és la seva decisió. Nosaltres tenim feina. Adéu.

La Carla i la Marta sortiren del local. Anaren a la cantonada d'on havien sortit, agafaren el cotxe que tenien allà aparcat i se n'anaren mentre es treien els cascs i les jaquetes. El camió de bombers mai arribà al local, tanmateix, tampoc es quedà ningú perquè el recollissin.

La 1h30. La Carla obrí la porta de casa, deixà les claus sobre la taula i, mentre embolicava un cigarret, sortí al balcó. Feu la primera calada i, recolzada a la barana, mirà cap al cel. Les estrelles tornaven a estar allà. Se li obrí un somriure d'orella a orella i llençà el fum cap a la lluna plena.

Cinc dies més tard el Jordi rebé una carta. Portava un segell del CatSalut. Devia anar relacionada amb el que passà l'altra nit. Que n'era d'eficient els Servei Català de Salut. L'obrí i dintre hi havia un paper amb una sola frase: “Si creus que el meu cos pot vendre, no t'amaguis, estaré en tots els teus malsons.”

FI

Lola Lupion

Murs

Estirat, amb el cap que descansa damunt dels braços plegats, en conto les esquerdes.

Una és la mirada que vam creuar, des d'encara abans que ens poguéssim clissar, tu asseguda tímida a la vora del llit, els llençols freds i rugosos, jo al llindar d'aquella estança de tres metres per tres, les mans inquietes i suades, durant aquell primer "íntim", desitjat ininterrompudament quatre-centes quaranta-sis hores.

Una altra són aquelles primeres línies d'aquell llibre d'aventura que em va inundar d'aigua blava, de cel atzur, de fulles verdes, de fruita vermella i de papallones grogues, mentre aquí dins, tot és en blanc i negre, i fins i tot els colors del xandall del Catalin semblen esmorteïts.

Una altra és l'aire amb què em vaig omplir els pulmons durant un grapat de minuts d'aquelles dues úniques parades en una estació de servei de Castella - La Manxa, en el trasllat al Carrer Gènova, quan,

encara que al voltant només hi hagués camps coberts de fems, no vaig parar d'inspirar i espirar, inspirar i espirar, inspirar i espirar, que m'estimava més la fortor de merda que la pesta d'aquí, de derrota i soledat.

Una altra és el resplendor de les flames de les torxes de la marxa del 31 de desembre, llunyanes darrera les tanques, que a través d'aquella foscor tan densa sembla que arribin a escalfar, a bressolar, a amanyagar.

Una altra és la dolçor de codonyat de les paraules d'aquella carta tan inesperada, que em va arribar just aquell dia en què tot tenia un regust tan ranci, tan agre, tan amarg, com si dia darrere dia, aquí, la vida mateixa s'hagués anat fent malbé.

Una altra és el somriure de ma mare que m'envaeix a través del vidre i de l'altaveu, la cara devastada d'arrugues i pels set-cents vuitanta-set quilòmetres d'anada i els set-cents vuitanta-set de tornada, amb serenitat i calma, m'explica les històries del poble, em dóna els records dels veïns i, ara que ha après a no preguntar "com estàs?", es queda en silenci.

Una altra...

Segueixo pensant-hi hores, dies, i nits: cap ni una esquerda més: massa poques, per fer-los ensorrar.

Matte

No sé on som ...

No sé on som, em digueren unes veus no concretades... perquè eren d'un país ben estrany, ja que d'una banda hi havia uns personatges amb un poder immens, és a dir amb uns recursos que no s'acabaven mai i per l'altra, en una multitud de carrers es passejaven gent sense cap mena de recurs, no tenien diners i alhora els potentats s'exclamaven que no podien vendre els seus pisos amb la intenció d'acaparar encara molt més poder... Vet aquí el país que volem imaginar i no saben on para, però la inventiva sempre és molt viva, ja que només amb un petit gest tot es desvetlla i al mateix temps es torna a engegar com si no hagués passat res de res...

- Has vist el que està escrit als diaris... - digué un home sense nom.

- No els he vist encara, ni els veuré mai, jo no llegeixo..

- Llavors què és el que fas

- No res, simplement contemplo el paisatge i això mateix em dóna una gran saviesa.

- N'estàs segur?

- No puc dir cap altra cosa, si parlo serà perquè he escoltat.

Veritablement era una parella molt pelegrina i alhora hom podia dir que eren la cara i la creu per la llunyania dels propis conceptes, però per això mateix no es deixarien mai d'interpel·lar... i sempre l'interrogant no és gaire lluny de la suprema saviesa.

- Doncs, si et segueixo escoltant... tu deus ser d'aquella mena d'homes molt allunyats de la política, que sembla que només serveixin per no escoltar res de res, no tinc pas raó?

- Més que un sant, encara que amb els temps que corren, que no estiguin de moda ja és una altra cosa...

L'home sense nom sempre anava tocat i posat, no li faltava mai la corbata i al mateix temps era tot polidesa... contràriament l'altre era una altra cosa, però no pas per això no es deixaven mai de parlar... perquè la cara sempre hi és per ser contraposat a la creu... i així parlaven i parlaven sense cap mena de descans... El cau era com si diguéssim un bar, però només amb aquest mot no s'endevinava res més... Caldria dir que era fosc i brut al mateix temps... i qui el presidia no era pas un home sinó una dona que trencava tots els clixés que hi pogués haver... Hom no podria saber si era jove o vella, ja que tenia una no concretada edat, però al mateix temps s'imposava sense ni un sol dubte...

- Què voleu en aquest dia tan trist?

- I ara?, què dius ara mateix, només fem petar la xerrameca...

- Però alguna cosa us posareu a la boca.

- És possible... però no pas segur

- Què dieu ara mateix

- Bajanades

- Només això?

Els deixà estar, però de sobte es recordà el que demanaven sempre, un parell de copetes de licor al costat d'uns cafès ben negres... com ben negra és ara la història que es va desenvolupant...

- No t'has adonat d'aquell estrany individu que fa poc que ha aparegut al mig del carrer... avui mateix?

- No, què em vols dir?

- Només una anècdota

- Quan em parles d'aquesta manera és que em vols comunicar alguna cosa

- Doncs... ja diràs...

Aquesta vegada qui portava la veu cantant era aquell que no tenia nom, però això no vol pas dir que no tingués uns ulls exactes i precisos... que sempre detecten el que és essencial...

- Et parlo d'un home estrany, encara que potser no ho és tant...

- Què em vols dir?

- Doncs... qui t'anomeno porta un barba imponent i alhora és un pèl deixat...

El que explicava tota la història de sobte callà en sec... dirigí la mirada al mig del carrer i féu un gest també estrany i alhora misteriós

- Et descriuré el personatge perquè no hi hagi cap mena de dubte.

- Sóc tot orelles, i em recolzo al mateix temps en la bella virtut del

silenci..

I el bell silenci s'apoderà d'ambdós personatges... L'home tocat i posat s'acostà a l'altre com si s'hi jugués la vida, però no, no passà res d'especial ja que la paraula ho senyorejava tot...

- No cal que et digui que aquest personatge, que és un pèl deixat, que ja ho he dit, al mateix temps esdevé un gran seductor, no pas només de cara al sexe femení sinó que en multituds d'ocasions et deixa sempre amb l'ai al cor, ja que no saps quina en portarà.

Es tornà a produir el preuat silenci... aquesta vegada, esplendorós...

- Et podria parlar de la seva parella, ja que si ell sempre és tant intrigant, ella encara ho és molt més...

- En quin sentit...

- Només cal fixar-se en els ulls quan miren fixament, només és en aquest cas quan sembla que tot hagi d'esclatar...

- Estic esparverat...

- Et podria dir que ambdós porten una societat...

- Serà secreta?

- No és pas aquest el nom exacte...

- Llavors...

- Viuen ben lluny de la ciutat, en una casa solitària, encara que no sigui ben bé això, ja que constantment hi entra molta gent, però que alhora és molt diversa...

- En quin sentit?

- En molts sentits.

- Tornaré a dir el mateix, llavors...

- No cal que et parli de res més, tan sols que em volta pel cap una nova revolució

- Ho creus de veritat...

- No hi ha cap dubte que el món on vivim s'esfondra, i al mateix temps apareix un no reialme que s'està bastint al voltant de la gent que no creu en les grans figures polítiques, sinó que s'aboca al costat de tot allò que no siguin normes i regulació: un bell, un bellíssim caos que serà l'esplendorós futur...

Rafael Soteras i Roca

Revolució Teletransportada

Hauria jurat que era impossible, però ho han aconseguit, o això creuen ells. El procés de teletransportació sempre ha estat vigilat pel CEU (Comitè Ètic Universal). Aquest organisme ha gaudit, al llarg dels seus tres-cents anys terrestres d'història, d'un prestigi incontestable. Malauradament, només ha estat una imatge de cartró-pedra que amagava una sinistre intenció.

Però anem a pams. La teletransportació, per ser exactes, hauria de dir-se telereconstrucció. És un procés que barreja trilions de dades informàtiques amb la bio-nano tecnologia. En els seus inicis, només es podien enviar objectes sòlids més o menys homogenis. La màquina llegia un a un els elements químics de l'objecte i la seva ubicació a l'espai. En aquells temps, fa més de quatre-cents anys terrestres, telereconstruir un petit objecte d'un centímetre cúbic requeria mesos. Petits errors havien acabat en explosions, fuites radioactives i, fins i tot, un petit forat negre en una estació espacial.

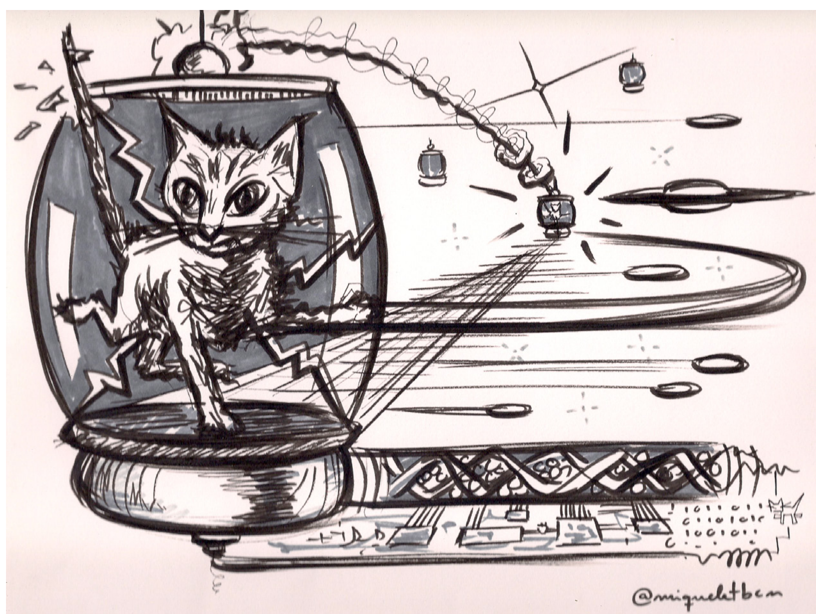
Conforme va anar avançant la tecnologia, els objectes es van anar fent més complexes i el temps de reconstrucció es va anar reduint. Ara fa uns tres-cents anys, es va teletransportar a un milió de kilòmetres un petit bacteri. Allò va ser l'inici d'un intens debat ètic. Fins aquell moment, en haver-se teletransportat només objectes, el que s'havia fet és duplicar-los, però en tractar-se d'éssers vius, parlàvem de clonació. Es va decidir aturar els experiments amb éssers vius fins que es prengués una decisió.

Donades les circumstàncies va crear-se el CEU (Comitè Ètic Universal). Els seus membres van ser escollits per una votació mundial.

Varen reunir-se cent persones que venien d'àmbits tant diversos com la medicina, la biologia, l'ètica, les ciències polítiques, la filosofia o la informàtica. Totes elles amb una trajectòria humanista que les feia idònies per aquest comitè.

Es va prendre una primera decisió bàsica. La teletransportació mai no podria servir per clonar éssers vius. En el mateix moment que es reconstruís en l'aparell receptor l'ésser viu de torn, es desintegraria automàticament l'original. Donat que la teletransportació no té límits en la distància, es podia produir el cas que la reconstrucció es produís a anys llum de distància de l'ésser original. Esperar la confirmació podria implicar que un ésser viu estigués uns anys clonat abans de rebre la confirmació que tot havia anat bé. Per tant, en el moment que s'acabava la lectura d'un ésser, aquest era desintegrat immediatament fins que es creava el nou. Aquest principi s'ha mantingut fins el dia d'avui.

Ara bé, aquest procediment per evitar la clonació ha creat una mena d'éssers que només existeixen en el món digital. M'explico amb un exemple: un gat en una estació d'origen a la terra és llegit per un aparell de tele transportació. Aquest gat és immediatament desintegrat. Les dades per poder-lo reconstruir viatgen per l'espai a la velocitat de la llum. El gat és reconstruït en un aparell receptor a quatre milions d'any llum. Al llarg de quatre anys, l'animal només ha existit com informació viatjant per l'espai. Físicament no ha existit al llarg d'aquest temps.

D'aquí es deriva el segon principi. Les dades de qualsevol ésser viu en transit d'un a aparell a l'altre són inviolables i tenen els mateixos drets que l'ésser viu al que representen.

Aquest principi, teòricament, s'ha mantingut fins avui, amb l'única excepció dels temes que afecten a la seguretat. D'aquesta manera, si un delinqüent ha volgut fugir de la justícia emprant aquesta tecnologia i teletransportar-se a un lloc desconegut, les seves dades poden ser interceptades, desviades i, fins i tot, destruïdes.

Però clar, aquí és on ha començat la perversió. Diferents estaments mundials, amb certes reticències per part del CEU, han anat introduint clàusules secretes en nom de la seguretat en el tractament de les dades. Sense que ningú no s'hagi adonat, les diverses generacions que han format el CEU al llarg dels anys han anat acceptant petites modificacions en aquestes clàusules. Cada una d'elles aparentment inofensiva, justificada i de poca transcendència, però amb el pas de les dècades, sense que la humanitat sigui conscient, les agències d'intel·ligència del món controlen completament aquestes dades. Han eliminat persones en trànsit que no els interessaven i han fet veure que eren accidents tals com tempestes magnètiques, interferències, pèrdues accidentals, etc. Però el pitjor no és això. El pitjor és el que acabo de descobrir.

D'entrada m'hauria d'haver presentat, però les preses per explicar-me m'ho han impedit. Sóc un tècnic en un petit repetidor de dades de teletransportació en una estació espacial prop de Saturn. Un missatge d'error del sistema, m'ha fet veure que les dades sortints no són exactament iguals que les que entren. Primer he pensat que era un error del propi sistema però he trobat un mòdul de seguretat amagat en el programari. Com tinc clau de seguretat 3 he pogut accedir a alguns dels paràmetres d'aquest codi. És algun tema relacionat amb la biologia, la genètica i el comportament. La veritat és que les explicacions són molt tècniques i només es poden entendre tenint coneixements de biologia avançats. Aprofito que és just el tema que domina el meu company investigador. Gràcies a una beca, ha pogut pagar-se una estada en aquest cul del sistema solar per fer experiments científics en gravetat quasi zero.

Quan li he presentat les dades m'ha mirat, ha rigut i m'ha dit compassivament: "Una broma molt treballada, no?". De quin carai de broma parla aquest a qui no he vist riure mai fins ara. Insisteix: "Algú t'ha ajudat a fer tot això. Per que la part informàtica serà teva, però la

resta...". Crec que no ens entenem. Sóc de poques paraules, així que li etzibo: "Explica't". Em respon amb aire displicent: "Una pensada original. Cada cop que les dades d'algun ésser humà passen per aquest programari, se'n modifica aleatòriament algun gen vinculat amb la submissió, la capacitat de discrepar, el lideratge o el pensament crític. Si això s'apliqués realment, cada pas per aquest repetidor, implicaria canvis quasi imperceptibles en cada persona, però que a la llarga, amb la suma de passos, acabaria modificant la personalitat de la gent de manera que fossin poc més que uns fidels seguidors del seus caps, sigui en la feina, en la política o en la societat."

Em quedo completament astorat. Cada persona passa pel teletransport una mitjana de 50.000 cops al llarg de la seva vida. Intueixo que la famosa pau universal on els delictes violents han desaparegut pràcticament del tot té molt a veure amb aquest assumpte. Però com a contrapartida tothom treballa moltes més hores que mai, existeix un partit únic i la societat està dominada per una jerarquia de castes clarament patriarcals.

Sóc dels pocs humans que encara viatgen a l'antiga, a peu, en vehicles de motor, etc. Reservo la teletransportació per viatges fora del planeta Terra. Per tant, he passat pel procés unes poques desenes de vegades. Potser per això conservo un cert comportament rebel que m'ha costat molts disgustos.

Ara em dedico a buscar gent com jo. Viatgers tradicionals, caràcters poc modificats, humans lliures que conservin una certa rebel·lia i que units puguem desmuntar aquest sistema aberrant. De moment, en totes les estacions repetidores on em destinen, vaig desactivant el codi maleït. De fet ja som una dotzena d'activistes que anem fent el mateix per allà on passem.

Es creien que tots seriem tant submisos que ningú no seria capaç de girar la truita, però amb unes poques instruccions precises, qualsevol persona sense coneixements pot desactivar el programari maligne.

A hores d'ara estem treballant en retornar a cada persona el seu codi genètic original, aquell que va ser llegit en la seva primera teletransportació. Altre cop, per mesures de seguretat, aquests codis s'han guardat secretament contravenint diverses normes.

La revolució acaba de començar.

Albert Rigola

